Întrebare și răspuns

Întrebarea 5: Cum trebuie înțeles 1 Corinteni 14.26? Trebuie respectat aceasta la toate strângerile laolaltă ale Bisericii (Adunării), sau se poate spune, de exemplu: în prima duminică a lunii fratele X, iar în a doua fratele Y are responsabilitatea? Sau poate fi însărcinat un frate să se asigure întotdeauna că este cineva care să-și asume responsabilitatea pentru slujire?

Dacă o biserică locală evanghelizează în mod regulat (de exemplu, duminica), atunci acest verset (1 Corinteni 14.26) are ceva de spus sau vorbitorii trebuie desemnați în prealabil?

Răspunsul A:

În măsura în care înțelegem această întrebare, care se referă la mai multe aspecte, este vorba despre o învățătură privind strângerile laolaltă ale unei biserici locale oarecare, și cu siguranță aceasta este o chestiune importantă, care nu trebuie trecută cu vederea. Am întâlnit credincioși care susțin că Cuvântul nu spune nimic despre acest subiect și că, prin urmare, suntem complet liberi să ne organizăm așa cum ni se pare cel mai bine și mai potrivit! Totuși, noi suntem convinși că aceasta este o părere greșită și, chiar dacă Cuvântul nu ne prezintă reguli și prescripții stricte în această privință, există totuși informații corecte despre aceasta, și anume în linii mai largi, dar precise. Ideea comună despre o biserică este că aceasta constă dintr-un predicator și membri, poate cu câțiva bătrâni (aleși contrar Scripturii), care sunt adesea numiți diaconi; la strângerea laolaltă a unei astfel de biserici, numită de obicei „slujbă", numai predicatorul are dreptul și responsabilitatea de a face totul, iar membrii ascultă doar cu evlavie. Dacă Scriptura nu ne-ar da nicio instrucțiune în acest sens, o astfel de ordine, privită din exterior, nu ar fi deloc rea, deoarece, în general, o astfel de slujbă se desfășoară în liniște și cu demnitate, fără incidente jenante sau neplăcute. Totuși, experiența ne învață că această ordine frumoasă, dar omenească, duce la etalarea darului predicatorului ca orator, chiar dacă acesta nu are o cunoaștere profundă a Scripturii, dar membrii bisericii rămân imaturi toată viața, deoarece dezvoltarea spirituală este greu de atins, pentru că de la un astfel de membru se cere doar să participe la slujbă la timp și regulat, să contribuie cu generozitate la colectă și să ducă o viață ordonată.

În primul rând, am dori să constatăm că fiecare biserică locală ar trebui să fie o mică imagine a întregii Biserici sau a Trupului lui Hristos; așa cum scrie Pavel adunării lui Dumnezeu din Corint: „Voi sunteți trup al lui Hristos și mădulare ale Sale fiecare în parte" (1 Corinteni 12.27). Desigur, biserica din Corint nu era întregul trup al lui Hristos, dar ar fi trebuit să fie în acel oraș o reprezentare a acestui unic trup; pentru că în întregul trup al lui Hristos, fiecare mădular ar trebui să-și exercite activitatea care i-a fost destinată și să-și dezvolte darul, așa cum scrie Pavel într-un alt loc: „Să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste" (Efeseni 4.15,16). Aceste slujiri și ajutoare reciproce pot fi exercitate în orice moment, indiferent dacă biserica se află sau nu adunată laolaltă, adică chiar și atunci când mădularele sunt acasă sau la munca de zi cu zi, totuși, aceste ajutoare spirituale se manifestă cel mai puternic atunci când biserica se adună într-un singur loc, deoarece strângerile laolaltă ale unei biserici trebuie să aibă o importanță mai mare decât suntem înclinați să credem; altfel, Scriptura nu ne-ar fi îndemnat

atât de serios: „... nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii" (Evrei 10.25). Ajungem astfel la concluzia că, dacă strângerile laolaltă ale unei biserici vor să-și atingă scopul dorit, este necesar ca acestea să fie conduse sau reglementate conform îndrumărilor Scripturii, pentru ca cei credincioși să se adune spre bine și nu spre rău, așa cum a fost, cu regret, cazul credincioșilor din Corint (1 Corinteni 11.17). Întâlnim destul de des urme ale strângerilor laolaltă ale credincioșilor în Faptele apostolilor; se pare că prima biserică — și anume cea din Ierusalim — era permanent strânsă laolaltă după revărsarea Duhului Sfânt: „Și toți cei care credeau erau împreună ... și în fiecare zi, stăruind într-un gând în templu ..." (Faptele apostolilor 2.44-47); o mulțime mare se convertise la Domnul, așa că erau destui sfinți acolo pentru a avea mereu o adunare; Scriptura însă nu ne spune nimic despre ordinea acestor adunări, ci subliniază mai mult atmosfera deosebită a credincioșilor entuziasmați în prima dragoste, căci un har mare era peste ei toți.

Poate că în camera de sus, unde așteptaseră „puterea de sus", era o adunare continuă; cel puțin apostolii par să fi rămas acolo de multe ori; poate că se aflau acolo când Anania a adus o parte din prețul de vânzare al bunului său vândut și a pus suma la picioarele apostolilor; căci ei erau încă adunați când, trei ore mai târziu, a intrat Safira (Faptele apostolilor 5). Nu putem vorbi aici despre toate urmele unor astfel de adunări din Faptele apostolilor, pentru că ar fi prea lung, dar găsim, de exemplu, o adunare specială de rugăciune în casa Mariei în capitolul 12. Și în capitolul 11 citim despre o anumită biserică locală din Antiohia, iar în această biserică Barnaba și Pavel s-au adunat timp de un an întreg și au învățat o mulțime numeroasă; apoi vedem cum în adunarea sau biserica de acolo erau profeți și învățători care își exercitau darurile, slujind Domnului și postind (Faptele apostolilor 13.1,2), iar Duhul Sfânt avea în putere locul care I se cuvenea în mijloc. Luca relatează în Faptele apostolilor 20.7 cum credincioșii din Troa s-au adunat în prima zi a săptămânii pentru a frânge pâinea, el însuși fiind prezent, și că Pavel a vorbit cu ei, prelungind predica până la miezul nopții și apoi până în zori (versetul 11), deoarece voia să plece în ziua următoare. În aceste diferite adunări menționate găsim cu siguranță câteva indicații importante pentru noi.

În primul rând, însă, putem constata că Domnul Însuși are de spus ceva foarte demn de luat la inimă în Matei 18.20 cu privire la strângerea laolaltă a celor ai Săi, și anume că trebuie să ne adunăm în Numele Lui, și El ne dă minunata promisiune că El va fi atunci în mijlocul nostru. În Faptele apostolilor avem deci diverse mențiuni despre astfel de strângeri laolaltă. Apoi, în cele din urmă, găsim în 1 Corinteni 11.17–14.40 legislația spirituală sau rânduiala biblică pentru astfel de strângeri laolaltă, și anume pentru strângerea laolaltă principală a unei astfel de biserici locale. Cu siguranță a fost o lucrare a vrăjmașului faptul că o astfel de rânduială regretabilă domnea în această strângere laolaltă a bisericii lui Dumnezeu din Corint, dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa infinită, a folosit atât de minunat acest fapt, prin pana inspirată a lui Pavel, încât credincioșii să primească pentru totdeauna îndrumări precise cu privire la comportamentul lor în adunare!

Poate că am scris deja prea mult ca introducere la această întrebare, dar trebuia să pregătim puțin terenul. Ei bine, mai întâi se pune întrebarea: cum trebuie înțeles 1 Corinteni 14.26? Ne imaginăm acum o strângere laolaltă biblică; oamenii s-au strâns laolaltă în Numele Domnului Isus Hristos, El este prezent; Duhul Sfânt are conducerea în puterea Sa, pentru că El împarte diferitele daruri; nu este prezent niciun președinte uman, nu există locuri în față sau în spate (cu excepția cazului în care sunt prezenți necredincioși). Se dorește, de asemenea, să se sărbătorească Cina Domnului, pentru că Duhul a pus tocmai aceasta pe primul loc în această

legislație divină privind strângerea laolaltă a bisericii (1 Corinteni 11.20-34), iar aceasta duce la închinare, laudă și mulțumire. Apoi, însă, este vorba despre zidirea Bisericii. (Ar fi prea lung dacă am scrie ceva despre ordinea care domnea și în această privință printre credincioșii din Corint, de aceea ne abținem.) Așadar, acum se pun în valoare diferitele daruri, iar sub îndrumarea Duhului Sfânt, unii frați slujesc unul după altul, și anume într-un mod cumpătat și rezervat. Unul are un psalm, pe care îl cântăm împreună; un al doilea o învățătură, altul o vorbire într-o limbă (dar acesta trebuie să tacă, dacă nu este prezent un interpret); alții au revelații sau interpretări, dar totul trebuie să se facă *pentru zidire.* Dacă un frate are înclinația de a-și face auzită vocea, ar trebui să aștepte mai mult înainte de a-și deschide gura; de asemenea, cel care are slăbiciunea de a dori să impresioneze prin cunoștințele sau elocvența sa ar trebui să tacă, pentru că așa ceva nu servește la zidire, ci îi irită pe ceilalți frați și alungă sfânta și tăcuta consacrare care plutește ca un parfum dulce peste adunare. „În timp ce împăratul era la masa lui, nardul meu își răspândește parfumul" (Cântarea Cântărilor 1.12; Ioan 12.3). În zilele noastre lucrurile stau ceva altfel, pentru că acum fiecare are în mână întreaga Scriptură, pe vremea aceea în Corint nu era așa, și se aștepta un cuvânt direct de la Domnul fără Biblie; noi, în schimb, primim încurajare de la Domnul *numai prin Cuvântul scris,* și anume învățătura sau revelația din Sfintele Scripturi. Dacă cineva ar pretinde că are o nouă revelație directă de la Domnul fără Cuvânt, sau o vorbire într-o „limbă", noi am respinge cu hotărâre aceasta.

Cel care a pus întrebarea ar dori probabil să știe dacă acest lucru trebuie respectat la **toate** strângerile laolaltă ale bisericii. Ei bine, în timpul rugăciunii, de exemplu, acest lucru ar putea fi respectat într-o măsură mai mică. Se întreabă mai departe dacă s-ar putea face un anumit plan, în care fratele X să-și asume responsabilitatea pentru slujire într-o anumită duminică, iar fratele Y într-o altă duminică; sau dacă cineva ar putea avea mereu grijă ca acolo să fie cineva care să-și asume datoria slujirii de încurajare? Nu putem spune decât că aceasta ar fi o abatere de la idealul biblic al unei strângeri laolaltă a bisericii locale, ar fi primul pas pe calea către un sistem cu *un singur predicator!* Și dacă o astfel de ordine ar fi introdusă în vreo biserică, supraveghetorii bisericii ar trebui să comunice că această instituire este doar o cârjă de sprijin, deoarece sunt foarte conștienți de incapacitatea, neputința și slăbiciunea lor!! Nu, fiecare frate trebuie să fie la locul său, în special frații care exercită supravegherea, cu cel puțin un sfert de oră înainte de începerea adunării; fiecare trebuie să aibă o inimă antrenată, o sensibilitate spirituală delicată și un creier care funcționează bine; și dacă, în slăbiciune, îndreptăm privirile interioare către Domnul și așteptăm totul de la El, atunci ne vom descurca bine și fără o astfel de instituție umană. Dar trebuie să căutăm încă o astfel de adunare, unde totul „funcționează" perfect în această privință, unde totul merge ca pe roate unse, unde nu se aude niciun sunet fals, pentru că suntem cu toții încă oameni imperfecți. Mulți frați și multe surori au suferit ici și colo din cauza faptului că frații au încercat într-un mod stângaci să facă ceva, fără să fi perceput tonul de bază al Duhului, iar melodia armonioasă a fost întreruptă; dar nu trebuie să „aruncăm copilul odată cu apa din cada de baie", de aceea răbdarea unii față de alții este atât de necesară, deși este foarte greu de suportat când o adunare altfel binecuvântată este stricată de încercările ne-duhovnicești ale vreunui frate de a face ceva sau de a sluji în îngâmfare. Și dacă un frate „vorbește în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu are dragoste, a devenit o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor" (1 Corinteni 13), pentru că „dragostea zidește" (1 Corinteni 8.1). O, de-am ști cu toții în mod practic ce înseamnă *să fim în Duhul în Biserica Sa!* Atunci toți ar învăța să se miște blând ca Ezechia după vindecarea sa, și astfel toți ar cânta la instrumentele lor în toate zilele vieții lor în Casa DOMNULUI (Isaia 38.15-20). Da, dacă fiecare inimă ar fi acordată corect după „tonul de referință" ceresc, atunci melodia topitoare a închinării s-ar înălța

ca o mireasmă plăcută pentru Dumnezeul nostru, iar zidirea înviorătoare în dragoste ar urma. Este un ideal înalt, și chiar dacă tot timpul rămânem în urma lui, așa cum muștele moarte fac uleiul să miroasă urât (Eclesiastul 10.1), să nu schimbăm imaginea care ne-a fost dată, ci să ne străduim mereu să o prezentăm, chiar dacă suntem conștienți că aceasta nu va fi niciodată realizată fără cusur pe pământ. —

Acum se pune întrebarea dacă, în cadrul adunărilor de evanghelizare, care se țin aproximativ regulat în localul bisericii, acest cuvânt din 1 Corinteni 14.26 are ceva de spus pentru noi? În primul rând, trebuie să constatăm clar că ora de evanghelizare nu este de fapt o strângere laolaltă a bisericii! Această afirmație poate părea ciudată pentru unii, dar este corectă! În primul rând, observăm, la o examinare atentă a listei darurilor împărțite de Duhul Sfânt în acest pasaj (1 Corinteni 11.17-14.40), că darul sau slujirea evanghelistului nu este menționat, iar acest fapt nu este, desigur, doar o întâmplare, ci este intenționat de Duhul Sfânt! Este adevărat că acest dar apare în Efeseni 4, dar acolo este vorba despre *trupul lui Hristos,* adică despre întreaga Biserică și despre constituirea ei prin scoaterea ei din lume, și nu despre zidirea unei biserici locale. Așadar, apostolul nu se gândea la evanghelizare când a scris 1 Corinteni 14.26. În al doilea rând: *o strângere laolaltă a Bisericii are scopul de a-i zidi pe credincioși* și nu de a vesti mesajul mântuirii celor pierduți; trebuie să subliniem cu tărie acest fapt. În cadrul adunării de evanghelizare, frații care au primit darul necesar de la Duhul Sfânt au dreptul și datoria de a predica Cuvântul crucii. Frații și surorile care participă la această adunare nu merg acolo în primul rând pentru a fi zidiți (chiar dacă sunt zidiți, deoarece vestirea dragostei mari a lui Dumnezeu revelate în Hristos este întotdeauna binefăcătoare și stimulatoare pentru inima copiilor lui Dumnezeu), ci merg acolo pentru a-i arăta evanghelistului părtășie în lucrare și, de asemenea, pentru a-l sluji și ajuta într-un fel. Poate că ei s-au străduit să aducă cu ei un prieten neconvertit, au ochii deschiși pentru a vedea unde pot pune mâna la treabă, se așază liniștiți lângă un suflet neconvertit, caută, dacă este necesar, cântări potrivite pentru el, se roagă în tăcere în timpul slujbei pentru acest suflet și după aceea încearcă să găsească ocazia de a iniția o conversație prietenoasă, pentru a îndrepta totul spre singurul lucru care contează, poate că apoi îl însoțesc puțin pe acest suflet pe drumul spre casă și îl roagă să revină curând, și toate acestea le fac într-un mod modest și prietenos. Desigur, când Pavel discuta zilnic în școala lui Tiranus din Efes, intrau și mulți credincioși, dar aceste discuții nu erau cu siguranță organizate conform 1 Corinteni 14.26. Ei bine, dacă luăm în considerare toate acestea, este clar că această instrucțiune, și anume cea din 1 Corinteni 14.26, nu poate fi aplicată aici, la fel de puțin în școala duminicală, care este de fapt o oră de evanghelizare pentru copii, dar aici probabil că nimeni nu s-ar întreba dacă acest pasaj are ceva să ne spună! Este mai bine ca vorbitorul pentru evanghelizare să fie desemnat în prealabil (prin rugăciune) în sala bisericii, iar el va ruga poate un al doilea frate, la care acest dar începe să „înmugurească", să aibă părtășie cu el în propovăduirea Cuvântului, exact așa cum semințiа puternică al lui Iuda a rugat semințiа mai slabă al lui Simeon să se ridice împreună cu ea și să lupte împotriva canaaniților (Judecători 1.3).

Ne este acum clar că se pot ține totuși diferite adunări în cadrul bisericii, care nu pot fi încadrate tocmai în categoria de „*strângeri laolaltă* **ale bisericii**". Dar instrucțiunea din 1 Corinteni 11-14 trebuie *menținută neatinsă,* pentru că Domnul dorește cu siguranță să realizeze multe prin aceasta; noi gândim, desigur, că atunci când este vorba *cu adevărat de o strângere laolaltă a bisericii,* așa cum o descrie Scriptura: „*Când voi veniți împreună* în **adunare (biserică)**" (1 Corinteni 11.18) Domnul trebuie să aibă parte de dreptul Său de Domn, iar Duhul Sfânt de

dreptul Său de Conducător; inima fiecărui frate și a fiecărei surori trebuie să fie antrenată să practice o comuniune intimă cu Tatăl Domnului nostru Isus. Nu, nu vrem să punem la îndoială aceasta, nici măcar în cea mai mică măsură! Amin. F. Btch.

Remarci ale redactorului coordonator:

Sperăm că acest răspuns va bucura și va satisface nu doar pe cel care a pus întrebarea, ci poate pe toți cititorii, chiar dacă mulți vor spune acum cu atât mai mult: Cât de departe suntem de acest ideal! Și aici trebuie să spunem: Da, dar să ne străduim să urmăm idealul pe care *Scriptura* ni-l arată, pentru ca *strângerile noastre laolaltă ca biserică (adunare) să fie formate spiritual* în adevăratul sens al cuvântului. „Formarea" noastră generală ar trebui să crească din ce în ce mai mult prin a fi *formați în* Cuvântul Domnului, atât în viața de credință individuală, cât și în viața bisericii!

În numărul anterior, întrebarea 4 a abordat aspecte similare, iar eu am anunțat acolo că, în numărul următor (adică cel de față), aș dori să mă ocup poate și mai mult de aceste întrebări. Totuși, având în vedere răspunsul bogat de mai sus, cred că nu mai este atât de necesar, deoarece subiectul este tratat foarte temeinic, mai ales prin implicarea chiar a întrebării 4. Mă limitez, așadar, la câteva observații și sublinieri.

Mi se pare foarte important să subliniez diferența dintre *strângerile laolaltă ca biserică* (conform 1 Corinteni 11.18) și *strângerile laolaltă generale* în scopul propovăduirii Evangheliei sau al discuțiilor biblice într-un cadru mai larg. Prin acestea din urmă, care desigur *pot* fi foarte bine și strângeri laolaltă ale bisericii (adunări), mă refer la *astfel* de adunări în care caracterul zidirii și al învățăturii ar trebui să fie predominant, dar care, prin prezența *normală* (adică nu *excepțională,* cum este în 1 Corinteni 14.23,24!) a necredincioșilor, poate chiar în număr mare (care ar putea, de asemenea, să pună întrebări), nu trebuie considerate ca o strângere laolaltă a bisericii în sensul strict al cuvântului. A dori să încadrăm astfel de adunări sub cuvântul din întrebarea referitoare la 1 Corinteni 14.26 ar însemna a-l lipsi de valoarea sa, întrucât Duhul Sfânt nu poate acționa cu putere acolo unde nu sunt îndeplinite *condițiile de bază* ale Bisericii Domnului — și acestea sunt **separarea** și **sfințenia**, compară cu Faptele apostolilor 5.13,14; 2 Corinteni 6.15: „Ce parte are un credincios cu un necredincios?" etc. De remarcat: răspunsul de mai sus (și nici eu) nu spune că astfel de adunări nu ar putea exista — tocmai evanghelizarea, ora copiilor, ora tinerilor, ora misiunii etc. pot fi „eforturi ale dragostei" (1 Tesaloniceni 1.3) foarte binecuvântate — dar caracterul bisericii este acela al unei „Ekklesia", adică al celor *„chemați afară",* și anume din mediul înconjurător, și dacă acest caracter, exprimat în Ioan 21.19 prin „ușile încuiate", ar fi luat cu adevărat în serios și astăzi — și Dumnezeu fie preamărit, totuși are loc așa ceva în unele locuri! —, atunci efecte precum cele din 1 Corinteni 14.23,24 s-ar manifesta (și se vor manifesta) și astăzi, chiar dacă puterea inițială a Duhului nu mai este prezentă atât de puternic, întrucât, începând cu Faptele apostolilor 5, Duhul este întristat prea des și prea dureros. Cel puțin știm și pot spune despre cazuri în care, cu ocazia acelei minunate strângeri laolaltă a bisericii, la *Cina Domnului* — la care, din partea noastră, **niciodată** nu ar trebui să fie prezenți *necredincioși,* nici măcar ca spectatori!! —, cei care au intrat din neștiință și au rămas în încăpere au fost atinși în adâncul sufletului de prezența Domnului și au exprimat aceasta ulterior. Și aceasta se va arăta și astăzi, acolo unde se ia cât mai în serios esența strângerilor laolaltă după voia Sa, adică caracterul *separării sfințite,* chiar și la adunări de natură mai generală. Și cu siguranță, Duhul Sfânt ne va da și astăzi, chiar dacă

nu ca în zilele puterii depline, capacitatea și „darurile" conform versetului nostru 26, când *„toată adunarea se strânge într-un singur loc"* (versetul 23). Dar cât de des lipsesc unii (fără să fie *bolnavi* sau să aibă altă *scuză*!!) de la astfel de strângeri laolaltă (Evrei 10.25), și în loc ca ceilalți să poată fi acum vase adecvate ale puterii Duhului Sfânt, ei trebuie să se întristeze în inimile lor pentru cei necredincioși, cei adormiți sau cei care au devenit călduți și leneși, și astfel Duhul nu-Și poate desfășura puterea! Să nu se spună că ar conta doar „cei doi sau trei" (Matei 18.20)! Dacă sunt doar *doi sau trei,* atunci ei sunt cei care contează, dar dacă sunt mai multe mădulare în biserica locală, atunci toți aceștia contează foarte mult! Scriptura ne arată aceasta destul de clar, și chiar un singur cuvânt, precum Faptele apostolilor 2.44: „**Toți** *cei care* **credeau** *erau împreună*", cântărește aici mai mult decât 100 de scuze „înțelepte". Dar dacă ne gândim cât de dezbinat este poporul Domnului, nu trebuie să ne mirăm dacă experimentăm puțin din puterea din 1 Corinteni 14.26. Totuși, nici eu nu aș vrea să omit să subliniez aici că astăzi, când Cuvântul lui Dumnezeu este complet, nu trebuie să așteptăm noi revelații, mesaje în limbi, semne și minuni (evidente) (compară cu Matei 12.39!), ci că ceea ce Duhul Sfânt le dă celor pe care i-a însărcinat și celor înzestrați din biserică este întotdeauna luat „numai" din Cuvântul viu (Evrei 4.12,13), iar ceea ce nu trece testul *acestei* pietre de încercare nu este din adevăr, ci provine de jos! — De exemplu, dacă surorile vorbesc în cadrul adunării bisericii sau chiar transmit mesaje în limbi, aceasta nu este de la Domnul, ci de la sine sau de la un duh de înșelăciune (versetul 34 și următoarele!). [Mă refer aici la lucrările anterioare ale prețuitului nostru colaborator (F. Bch.), în special la Anuarul 14, pag. 49 și urm.; de asemenea, aș dori să recomand cu insistență Anuarul 13, p. 102 și urm. și anuarul 12, p. 233. De asemenea, în Anuarul 14, pag. 169 și următoarele, se află un articol important al unui alt colaborator despre un subiect similar!] Aici s-ar mai putea spune multe, în special despre slujirea surorilor în general. Căci, dacă, de exemplu, propovăduirea Evangheliei nu este o adunare „în biserică", s-ar putea concluziona că, în astfel de întruniri, surorile ar putea totuși să îndeplinească o slujire publică; dar ne arată oare Noul Testament că surorile credincioase trebuie să slujească *public* la Cuvânt? Pentru bine-cunoscuta slujbă de la școala duminicală pentru copii, unele surori sunt cu siguranță foarte potrivite, dar nu vrem totuși să comparăm o astfel de slujbă, adesea foarte plăcută și cordială, cu cea publică, de mare importanță, din adunările mixte?! Și dacă recent un cunoscut susținător al *vorbirii* și *conducerii* surorilor *în orice* adunare a făcut referire la femeile din Vechiul Testament, *Debora* și profetesa *Hulda*, aceasta nu este doar o comparație extrem de periculoasă, întrucât surorile de astăzi nu pot pretinde, totuși, că sunt Debora sau Hulda, iar slujirea acestor *femei din Vechiul Testament* nu este un model pentru ordinea Casei lui Dumnezeu *pe baza Noului Testament!* Ce confuzie spirituală domnește în mintea unora și cât de mult le place să folosească Scriptura pentru a-și acoperi propria dezordine! Toate eforturile religioase ale epocii moderne din denominațiuni și „biserici" arată aceeași tendință!

Dar destul cu astfel de lucruri, destul și cu observațiile și sublinierea răspunsului subtil de mai sus! Fie ca Domnul să ne dea harul de a aplica în mod corespunzător învățăturile practice, demne de luat în seamă, atât la noi cât și la activitățile noastre bisericești, cât și asupra tuturor celorlalte slujiri, oferind *mai mult spațiu Scripturii* în toate lucrurile! Căci: „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu și o lumină pentru cărarea mea" (Psalmul 119.105), și chiar acolo unde Scriptura nu ne spune literalmente: „Aceasta este calea pe care trebuie să mergeți!" (Isaia 30.21), totuși ea ne spune ceva similar prin imagini și exemple, și cu cât mai mult „prin imagini și exemple", și cu cât mai mult „prin obișnuință avem simțurile deprinse" (Evrei 5.14), cu atât mai mult „Cuvântul adevărului" va fi respectat printre noi, în timp ce principiile contrare Scripturii, chiar dacă sunt atât de vechi și venerabile, trasate după „granițele părinților" sau

determinate de „trăirea după obiceiul părinților” (compară cu 1 Petru 1.18) — își vor pierde din ce în ce mai mult semnificația obligatorie și determinantă pentru noi. — Domnul Isus a spus Tatălui Său: *„Sfințește-i prin adevăr, Cuvântul Tău este adevărul!”* (Ioan 17.17) Fie ca noi să experimentăm aceasta din ce în ce mai mult prin harul Său! F. K.

„Mărturia Domnului este sigură, făcând înțelept pe cel simplu” (Psalmul 19.7b).

Titlul original: *Frage 5: Wie ist 1 Kor. 14.26 zu verstehen: …?*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 89-96, Vol. 18, Anul 1933.